

РЕШЕНИЕ

№ 947

гр. София, 20.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3515** по описа за **2013** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу съдебно решение от 4.03.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 10 състав по НАХД № 6731/2012 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 2204-1348/22.12.2011 г., на Директор на офис „О.” при ТД на НАП С., с което на касатора, на основание чл. 104, ал.1 от ЗЗО е наложена имуществена санкция в размер на 4 000лв. за нарушение на чл.40, ал.1 т.1 б. „в” от ЗЗО.

Касаторът излага подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението и допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че съдът не обсъдил всички възражения на жалбоподателя. Сочи, че АУАН е съставен при липса на основен реквизит – дата и място на извършване на нарушението, съществувало разминаване между датата на установяване на нарушението по съставения акт – 01.07.2011г и издаденото НП – 24.06.2011г. Поддържа, че липсвала идентификация на лицата, работещи по трудови договори, за които не са плащани осигуровки; за кой път е извършено нарушението; датата на която е приключила проверката; дадена ли е възможност за отстраняване на нарушението, както и, че липсват каквито и да било доказателства за виновно поведение на работодателя. Моли да се отмени обжалваното

решение и вместо него да се постанови ново, с което да се отмени оспореното наказателно постановление.

Ответникът по касация оспорва чрез процесуалния си представител касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Моли съда да потвърди решението на районния съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Шести касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Със съдебно решение от 4.03.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 10 състав по НАХД № 6731/2012 г., е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 2204-1348/22.12.2011 г., на Директор на офис „О.“ при ТД на НАП С., с което на касатора, на основание чл. 104, ал.1 от ЗЗО е наложена имуществена санкция в размер на 4 000лв. за нарушение на чл.40, ал.1 т.1 б. „в“ от ЗЗО.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля-актосъставител Д. Х. И. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно е осъществен състава на нарушението по чл.40, ал.1 т. 1 б. ”в” от ЗЗО и не са допуснати нарушения на административно производствените правила, обуславящи отмяна на НП.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Като извърши служебно проверка на основание [чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс](#) и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно [чл. 220 от АПК](#), касационният състав споделя изводите на РС за законосъобразност на НП. Доказателствата са обсъдени от районния съд в тяхната съвкупност. АССГ не приема възраженията на касатора, че като не е обсъдил детайлно всички доказателства по делото, РС е постановил решение при допуснати съществени процесуални нарушения. Такива не се констатира от касационната инстанция.

В хода на административно наказателното производство е издадена резолюция за извършване на проверка № 1144400/28.07.2011г впоследствие изменена с резолюция № 1146095/ 9.08.2011г от инспектор по приходите Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП. С последната се определят длъжностни лица, които да извършват проверката, проверяваното лице – Т. Е., срок за извършване на проверката – 25.08.2011г, както и указания за съставяне на констатиращ документ относно резултатите по проверката. В тази насока съдът не приема възраженията на касатора, че липсват доказателства относно това каква проверка е извършена, срок на проверката и пр. Въз основа на извършената проверка, е съставен протокол № 1146095/25.08.2011г, в който проверяващите лица отразяват констатациите по проверката, като същата е извършена в срок. Проверката обхваща периода от

01.11.2010г до 30.04.2011г. Изрично в протокола за извършена проверка е посочено, че в [фирма] като работодател има наети по трудов договор работници и служители за проверявания период. Видно от т.8 по протокола, декларираните суми за осигуровки по фондовете за проверявания период не са внесени в НАП, поради което са съставени и 2 бр. АУАН, сред които е и процесния с № 2204-1348/25.08.2011г, касаещ периода м. март 2011г. В съставения АУАН от компетентно длъжностно лице е посочено, че [фирма] в качеството си на работодател – осигурител не е внесло (превело) дължимите вноски за здравно осигуряване за м. 03.2011г на лица, работещи по трудови правоотношения, възнагражденията на които са начислени и изплатени на 02.05.2011г. в срока по чл. 40 ал.1 т.1 б.в от ЗЗО. Касационният състав не споделя възражението на касатора, че в съставения АУАН липсвала дата и място на извършване на нарушението, както и пълно описание на извършеното нарушение. Същото е описано ясно и конкретно с всички елементи на фактическия му състав. За м. 03.2011г работодателят като осигурител дължи внасяне на вноските за здравно осигуряване на работниците, с които е сключил трудов договор, едновременно с вноските за ДОО. Към този период законодателната уредба е била различна и тя е предвиждала различни срокове за внасяне на тези осигуровки в зависимост от това дали са за сметка на осигурен или осигурител, както и в зависимост от това дали е начислено възнаграждението или начислено и изплатено и кога е изплатено. Във всички случаи обаче, възнаграждението за м. 03.2011г е начислено и изплатено на 02.05.2011г. Тъй като към 02.05.2011г са начислени и изплатени трудовите възнаграждения за м. 03.2011г на работниците и служителите при този работодател, към тази дата са били дължими вноските за здравно осигуряване, а към тази дата няма преведени вноски, поради което се реализира и от обективна страна състава на нарушението по чл. 40 /1/ т.1 б. в от ЗЗО. Дата на извършване на нарушението е именно датата 02.05.2011г, тъй като след тази дата и предвид невнесените здравни осигуровки, осигурителят осъществява състава на визираното нарушение. По отношение на датата на установяване на нарушението следва да се отбележи, че същото е установено в хода на реализираната проверка, завършила със съставяне на протокол от 25.08.2011г, когато се приема, че нарушението е открито. Както правилно е посочил районният съд никъде в АУАН и в НП не се посочени датите 1.07.2011г и 24.06.2011г както твърди касатора. Въз основа на какви доказателства е прието за установено, изрично се посочва в съставения констативен протокол, като доказателствата са приети по делото. Не е налице разминаване на фактите между АУАН и НП в частта относно датата на установяване или датата на извършване на нарушението. Това каква ведомост е ползвана е от значение за определяне на относимите доказателства, но няма връзка с датата на извършване или датата на установяване на нарушението. Нарушението е извършено на 02.05.2011г, а е установено от НАП на 25.08.2011г. Когато се касае за проверка от НАП по документи, не може да се говори за конкретно място на извършване на нарушението, различно от седалището на работодателя Е.. Мястото на извършване на нарушението би имало особено съществено значение в случаи, при които се касае за реализиране на деяние в пространството, при което елемент от фактическото деяние от обективна страна е и мястото на извършването му – например ПТП при определена пътна обстановка; движение с превишена скорост с оглед на това къде е поставен знака, ограничаващ скоростта и пр. В конкретната фактическа обстановка се касае за проверка на дружеството по документи, която е реализирана чрез ревизия, като в съставения

протокол ясно е индивидуализиран работодателя – осигурител с данните му от НАП, включително и седалище и адрес за управление, адрес за кореспонденция и др.

Предвид горното, съдът прави извод, че както в АУАН, така и в издаденото въз основа него НП ясно, точно и мотивирано е изписано вмененото нарушение с всички елементи от фактическия му състав. Съществува пълно единство между елементите в АУАН и в НП. Не са налице пропуски в задължителните реквизити на АУАН и НП. По отношение на това дали на дружеството е дадена възможност за отстраняване на нарушението, за кой път е констатирано нарушението, същите факти са ирелевантни в случая. Поредността на нарушението е от значение при наличието на състав за повторност на нарушението. Дали са дадени предписания за отстраняване на нарушението би имало значение ако се търси неизпълнение на дадени предписания, но не и в конкретният случай.

Относно наведените доводи за липса на поименна индивидуализация на работниците и служителите по трудовото правоотношение следва да се отбележи, че поименното изброяване на лицата би имало значение, ако осигурителят претендираше изпълнение на задължението и представи доказателства в тази насока за всяко от лицата. В случая обаче, не се твърди изпълнение, а единствено се сочат нарушения в процедурата по издаване на НП, които нарушавали правото на защита на работодателя, каквито АССГ не констатира да са налице, както и в съставения протокол от проверката е посочена общата дължима сума за вноски за здравно осигуряване в размер на 5 603.86лв.

Относно субективната страна на деянието, то в случая е наложена имуществена санкция на осн. чл. 104 /1/ Закона за здравното осигуряване / ЗЗО / във вр. с чл. 40 /1/ т.1 б. в от ЗЗО, за това, че касаторът в качеството на осигурител не е внесъл в НАП в законоустановения срок осигурителните вноски за здравно осигуряване на наети от него работници и служители за периода м. 03. 2011г. Работодателят- осигурител е юридическо лице и същото отговаря безвиновно за извършените нарушения, като са неприложими разпоредбите на ЗАНН в частта относно виновното неизпълнение на задължения от страна на физическите лица. При субект на нарушение юридическо лице, отговорността е обективна и съдът не следи за субективни елементи на деянието, какъвто е вината. В АУАН и в НП са изрично посочени приложимите правни норми на чл. 40, ал.1 т. 1, б. „в” от ЗЗО и на чл. 7 ал.1 и ал.2 , както и ал.3 КСО. Наказанието законосъобразно е наложено на основание чл. 104 ал.1 от ЗЗО, като размера на наложената имуществена санкция е минимален.

Предвид съвпадане изводите на настоящият касационен състав с тези на първоинстанционния съд, решението следва да се остави в сила.

Водим от горното, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 4.03.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 10 състав по НАХД № 6731/2012 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

